

Da ikke flere begjærede Ordet, fattedes Lovforslaget (see Tillæg A. Sp. 2107 ff.) under Afstemning og

vedtoges med 59 Stemmer mod 1.

Lovforslaget vil nu være at tilstille Conseilpræsidenten.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var: Anden Behandling af Forslag til Lov om Lønningsforholdene ved det kongelige Theater og Capel indtil Udløbet af Theateraaret 1873—74.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 7040 ff.)

Saget Endringsforslag var stillet. Lovforslagets eneste Paragraph, dets Titel og Spørgsmaalet om Sagens Dvergang til 3die Behandling fattedes under Det under Forhandling.

Høgsbro: Den høitærede Minister udtalte ved Sagens første Behandling, at dette Forslag var nødvendigt, ikke blot for at forebygge Anvendelsen af § 9 i den almindelige Lønningslov af 26de Marts 1870 paa det vedkommende Personale, men tillige ogsaa Anvendelsen af § 10 i samme Lov, idet nemlig, naar Personalet først havde erhvervet den Ret, som gives i § 9, da Følgen vilde blive efter § 10, at det for bestandigt maatte vedblive at beholde denne Ret, og at Staten saaledes vilde lide et aarligt Tab. Dette har jeg dog ved nærmere Efterhyn ikke været istand til at overbevise mig om, og derfor har jeg heller ikke villet stille Endringsforslag — idet det forekommer mig, at dette vilde stride mod de foreliggende Bestemmelser i Finantsloven. Disse synes mig nemlig aldeles klare; det hedder, at der „til Lønningsforøgelse istedetfor Sædomskrivningstillæg, som bortfalder, maa anvendes 12,500 Rd., saaledes at der tillægges dem af Theatrets Personale“ og saa fremdeles. Det er saaledes givet gennem Finantsloven, hvormegit der i det følgende Aar maa udbetales i Sædtillæg, og derfor kan jeg ikke see, at Bestemmelsen i den almindelige Lønningslovs § 10 kan komme til Anvendelse, ialtsald

ikke i det Aar, for hvilket Finantsloven gjælder. Det synes mig aldeles uimodsigeligt, at da denne Lov allerede er udkommen den 28de Mai 1870 og vil træde i Kraft for de her omhandlede Bestemmelser vedkommende den 1ste Juli, maa fra 1ste Juli Bestemmelserne i den almindelige Lønningslovs § 9 forandres i Henhold til Finantslovens Bestemmelser, og der kan ikke være Tale om, at Personalet i det Aar, Finantsloven gjælder, kan faae noget yderligere Tillæg. Dertil kommer jo, at Finantsloven gennem en lang Række af Aar er traadt istedetfor en virkelig Lønningslov for vedkommende Personale, saaledes som ogsaa blev fremhævet af den foregaaende Kirkeminister i Landstinget, saa at altsaa Finantsloven for Theatrets Personale maa kunne være en saadan Lønningslov som den, hvortil der sigtes i § 9, naar der omtales senere mulige Lønningslove, der kunde gjøre Forandring i de gjældende Bestemmelser. Derimod troer jeg rigtignok, at det er ligesaa uimodsigeligt, at de Vedkommende have en Ret, erhvervet ved Loven af 26de Marts 1870 til den Dag, da Finantslovens Bestemmelser træde i Kraft, nemlig den 1ste Juli, og den Ret troer jeg ikke vi bør — vi kunne det ganske vist — berøve dem ved en Lov, som der gives tilbagevirkende Kraft. Jeg har vel seet i Landstingstidenden, at den foregaaende Kirkeminister har erklæret, at han ikke fra 1ste April udbetaler Personalet et større Sædtillæg end det, der tilkommer det efter Finantsloven, som den er vedtagen den 28de Mai, men jeg kan ikke see, at han derved har handlet paa nogen Maade i Dverrensstemmelse med Finantsloven. Det var det ikke, før den udkom den 28de Mai, og det er heller ikke blevet det senere, idet jeg, som sagt, ikke kan see rettere, end at Finantslovens her omhandlede Bestemmelser først træde i Kraft den 1ste Juli. Naar altsaa Kirkeministeren paa egen Haand har undladt at betale Theatrets Personale det Sædtillæg, som lovtlig tilkommer det, saa er det ganske vist Noget, som jeg ikke troer kan svares og som jeg ikke troer, at vi bagefter skulle gjøre lovtligt ved en Bestemmelse som den, der er foreslaaet i dette Lovforslag. Det vilde være en Uret mod de Vedkommende, og